

TEISINGUMO TEISMO (penktoji kolegija) SPRENDIMAS

2014 m. gruodžio 11 d. (*)

„Valstybės sąsipaigojimui nevykdytas – SESV 56 straipsnis ir EEE susitarimo 36 straipsnis – Kitoje valstybėje narėje steigtas pensijų fondas ir draudimo bendrovė Ispanijoje siūlomos paslaugos – Profesinio pensijų schema – Pareiga skirti mokesčių atstovų, Ispanijos rezidentų – Ribojamasis pobūdis – Pateisinimas – Mokesčių mokėjimo kontrolės veiksmingumas ir kova su mokesčių vengimu – Proporcingumas“

Byloje C-678/11

dėl 2011 m. gruodžio 22 d. pagal SESV 258 straipsnį pareikšto ieškinio dėl sąsipaigojimo nevykdymo

Europos Komisija, atstovaujama F. Jimeno Fernández ir W. Roels, nurodžiusi adresą dokumentams teikti Liuksemburge,

ieškovo,

prieš

Ispanijos Karalystę, atstovaujamą A. Rubio González,

atsakovo,

palaikomą

Prancūzijos Respublikos, atstovaujamą G. de Bergues, D. Colas ir J.-S. Pilczer,

stojusios šalies,

TEISINGUMO TEISMAS (penktoji kolegija),

kurį sudaro kolegijos pirmininkas T. von Danwitz, teisėjai C. Vajda (pranešėjas), A. Rosas, E. Juhász ir D. Šváby,

generalinį advokatą J. Kokott,

posėdžio sekretorą M. Ferreira, vyriausioji administratorė,

atsižvelgus į rašytinį proceso dalį ir įvykus 2014 m. birželio 12 d. posėdžiui,

atsižvelgus į sprendimą, priimtą susipažinus su generalinio advokato nuomone, nagrinėti bylą be išvados,

priima šį

Sprendimas

1 Ieškiniu Europos Komisija prašo Teisingumo Teismo konstatuoti, kad priėmusi ir palikusi galioti nuostatas, esančias 2002 m. lapkričio 29 d. Karaliaus statyminio dekreto Nr. 1/2002,

kuriuo patvirtinama ?statymo d?l pensij? fond? ir schem? reglamentavimo nauja redakcija (*Real Decreto Legislativo 1/2002, por el que se aprueba el texto refundido de la Ley de Regulaci3n de los Planes y Fondos de Pensiones*; BOE, Nr. 298, 2002 m. gruodžio 13 d., p. 43361, toliau – Pensij? fond? ir schem? reglamentavimo ?statymas), 46 straipsnio c punkte, 2004 m. spalio 29 d. Karaliaus ?statyminio dekreto Nr. 6/2004, kuriuo patvirtinama ?statymo d?l privataus draudimo organizavimo ir prieži?ros nauja redakcija (*Real Decreto Legislativo 6/2004, por el que se aprueba el texto refundido de la Ley de ordenaci3n y supervisi3n de los seguros privados*, BOE, Nr. 267, 2004 m. lapkri?io 5 d., p. 36602, toliau – Privataus draudimo organizavimo ir prieži?ros ?statymas), 86 straipsnyje, 2004 m. kovo 5 d. Karaliaus ?statyminio dekreto Nr. 5/2004, kuriuo patvirtinama Nerezident? pajam? mokes?io ?statymo nauja redakcija (*Real Decreto Legislativo 5/2004 por el que se aprueba el texto refundido de la ley del Impuesto sobre la renta de los no residentes*, BOE, Nr. 62, 2004 m. kovo 12 d., p. 11176), iš dalies pakeisto 2006 m. lapkri?io 29 d. Mokestinio suk?iavimo prevencijos priemoni? ?statymu Nr. 36/2006 (*Ley 36/2006 de medidas para la prevenci3n del fraude fiscal*, BOE, Nr. 286, 2006 m. lapkri?io 30 d., p. 42087, toliau – Nerezident? pajam? mokes?io ?statymas), 10 straipsnyje ir 2003 m. gruodžio 17 d. Bendrojo mokes?i? ?statymo Nr. 58/2003 (*Ley 58/2003, General Tributaria*, BOE, Nr. 302, 2003 m. gruodžio 18 d., p. 44987, toliau – Bendrasis mokes?i? ?statymas) 47 straipsnyje, pagal kurias kitose valstyb?se nar?se ?steigti pensij? fondai, si?lantys profesini? pensij? schemas Ispanijos Karalyst?je, taip pat draudimo bendrov?s, kurios Ispanijoje veikia naudodamosi laisve teikti paslaugas, be kita ko, privalo skirti Ispanijoje reziduojant? mokes?i? atstov?, Ispanijos Karalyst? ne?vykdt? ?sipareigojim? pagal SESV 56 straipsn? ir 1992 m. geguž?s 2 d. Europos ekonomin?s erdv?s susitarimo (OL 1994, L 1, p. 3, toliau – EEE susitarimas) 36 straipsn?.

Ispanijos teis?

2 Bendrojo mokes?i? ?statymo 47 straipsnyje nustatyta:

„Ryšiams su mokes?i? administratoriumi palaikyti Ispanijoje nereziduojantys mokes?i? mok?tojai turi skirti Ispanijos teritorijoje ?sik?rus? mokes?i? atstov? tuo atveju, kai jie šioje valstyb?je veikia per nuolatin? buvein?, kai tai aiškiai numatyta mokes?i? teis?s aktuose arba kai d?l sandorio ar veiklos pob?džio arba gaut? pajam? sumos to reikalauja mokes?i? administratorius.

Apie tok? paskyrim? b?tina pranešti mokes?i? administratoriui, laikantis mokes?i? teis?s aktuose numatytos tvarkos.“

3 Pensij? fond? ir schem? reglamentavimo ?statymo 46 straipsnyje numatyta:

„Kitose valstyb?se nar?se ?steigti pensij? fondai, siekiantys Ispanijoje pl?toti profesini? pensij? schemas, kurioms taikomi Ispanijos ?statymai, privalo skirti mokes?i? atstov?, t. y. paprastai Ispanijoje gyvenant? fizini? asmen? arba Ispanijoje ?steigt? juridini? asmen?, ?galiot? atlikti šiuos veiksmus:

<...>

c) atstovauti pensij? fondams vykdant su j? veikla Ispanijos teritorijoje susijusias mokestines prievoles. Atstovas turi, kiek tai susij? su pensij? schemomis, kurioms taikomi Ispanijos ?statymai, ?vykdyti prievoles išskaityti ar avansu sumok?ti ir pervesti mokes?io sum? ? valstyb?s biudžet?, laikydamasis fizini? asmen? pajam? mokest? reglamentuojan?iuose teis?s aktuose numatyt? s?lyg?, taip pat – ?vykdyti pensij? fond? administratoriams taikomuose Ispanijos teis?s aktuose numatytas pareigas informuoti mokes?i? administratori?.

<...>“

4 Pagal Privataus draudimo organizavimo ir priežiūros įstatymo 86 straipsnio 1 dalį:

„Kitoje Europos ekonominės erdvės valstybėje narėje steigtos draudimo bendrovės, norintios veikti Ispanijoje naudodamosi paslaugų teikimo laisve, turi skirti atstovą, Ispanijos rezidentą mokesčių tikslais, kad užtikrintų su jomis veikla Ispanijos teritorijoje susijusių šiame įstatyme numatytų mokesčių prievolių vykdymą.

Šis atstovas turi draudimo bendrovės, kuri veikia naudodamosi paslaugų teikimo laisve, vardu vykdyti ne tik šio įstatymo 82 straipsnyje numatytas, bet ir šias mokesčines prievoleles:

- a) kiek tai susiję su Ispanijoje sudarytais sandoriais, vykdyti prievoleles išskaityti ar avansu sumokėti ir pervesti mokesčių sumą valstybės biudžetui, laikydamasis fizinių asmenų pajamų mokesčių, bendrovių pelno mokesčių ir nerezidentų pajamų mokesčių reglamentuojančiuose teisės aktuose numatytą sąlygų;
- b) informuoti mokesčių administratorių apie Ispanijoje sudarytus sandorius, laikydamasis fizinių asmenų pajamų mokesčių, bendrovių pelno mokesčių ir nerezidentų pajamų mokesčių reglamentuojančiuose teisės aktuose numatytą sąlygų.“

5 Nerezidentų pajamų mokesčių įstatymo 10 straipsnio 1 dalis išdėstyta taip:

„Šio mokesčių mokėtojai iki pasibaigiant Ispanijoje gautų pajamų deklaravimo terminui privalo skirti Ispanijoje reziduojantį fizinį arba juridinį asmenį, kuris jiems atstovautų palaikant ryšius su mokesčių administratoriumi, kiek tai susiję su joms prievolėmis mokėti šį mokesčių, kai jie veikia per nuolatinį buveinį, šio įstatymo 24 straipsnio 2 dalyje ir 38 straipsnyje numatytais atvejais arba kai mokesčių administratorius to reikalauja dėl mokesčių mokėtojo Ispanijos teritorijoje gautų pajamų dydžio ar pobūdžio.

<...>“

6 2006 m. lapkričio 28 d. Fizinių asmenų pajamų mokesčių įstatymo Nr. 35/2006, kuriuo iš dalies keičiamas Bendrovių pelno mokesčių įstatymas, Nerezidentų pajamų mokesčių įstatymas ir Turto mokesčių įstatymas (*Ley 35/2006 del Impuesto sobre la Renta de las Personas Físicas y de modificación parcial de las leyes de los Impuestos sobre Sociedades, sobre la Renta de no residentes y sobre el Patrimonio*), (BOE, Nr. 285, 2006 m. lapkričio 29 d., p. 41734), 99 straipsnio 2 dalyje numatyta:

„Subjektai ir juridiniai asmenys, skaitant pajamas priskiriamus subjektus, mokantys šiuo mokesčiu apmokestinamas pajamas, privalo atlikti fizinių asmenų mokesčių, kurių turi sumokėti pajamas gaunantis asmuo, išskaitas ir avansinius mokėjimus. Suma, kurią reikia pervesti biudžetui, mokėjimo sąlygos ir tvarka apibrėžti administraciniuose aktuose. Tos pačios prievolės taikomos kinų veiklų vykdantį mokesčių mokėtojų pajamoms, kurias jie moka vykdydami savo veiklą, taip pat fiziniams ir juridiniams asmenims bei kitiems subjektams, kurie nereziduoja Ispanijos teritorijoje, bet šioje teritorijoje veikia per nuolatinį buveinį, arba kurie neturi nuolatinės buveinės, bet moka darbo ir kitas pajamas, kurių atžvilgiu taikoma išskaita ir avansinis mokėjimas, priskiriami prie išlaidų, atskaitomų siekiant gauti pajamas, numatytas Nerezidentų pajamų mokesčių įstatymo naujos redakcijos 24 straipsnio 2 dalyje.

<...>

Pagal Privataus draudimo organizavimo ir priežiūros įstatymo naujos redakcijos 86 straipsnio 1 dalies nuostatas paskirtas atstovas, veikiantis draudimo bendrovės, kuri naudojasi laisve teikti paslaugas, vardu, privalo atlikti išskaitas ir avansinius mokėjimus dėl Ispanijoje sudarytų sandorių.

Kitoje Europos Sąjungos valstybėje narėje steigti pensijų fondai, siūlantys profesinei pensijų schemas, kurioms taikoma Ispanijos teisė, pagal 2003 m. birželio 3 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2003/41/EB dėl steigimo, atsakingo už profesinei pensijų skyrimo, veiklos ir priežiūros [(OL L 235, p. 10)] nuostatas privalo skirti atstovą, Ispanijos rezidentą mokesčių tikslais, kuris jiems atstovautų vykdant mokesčines prievoles. Šis atstovas privalo atlikti išskaitas ir avansinius mokėjimus dėl Ispanijoje sudarytų sandorių.

<...>

Išvados procedūra ir bylos perdavimas Teisingumo Teismui

7 2008 m. balandžio 4 d. ir gruodžio 1 d. raštais Komisija oficialiai pranešė Ispanijos Karalystei, kad ši turi pašalinti Ispanijos teisės nuostatą, pagal kurias kitose valstybėse narėse steigti pensijų fondai, siūlantys profesinei pensijų schemas Ispanijoje, draudimo bendrovės, kurios šioje valstybėje narėje veikia naudodamosi laisve teikti paslaugas, ir kai kurie kiti šioje šalyje nereziduojantys subjektai ir fiziniai asmenys privalo skirti Ispanijoje reziduojantį mokesčių atstovą, prieštaravimui EB 49 straipsniui ir EEE susitarimo 36 straipsniui.

8 Gavusi Ispanijos Karalystės atsakymus šiuo metu oficialius pranešimus, 2010 m. sausio 29 d. Komisija išsiuntė šiai valstybei narei pagrįstą nuomonę, kurioje pakartojo tuose raštuose išdėstytą preliminarią analizę ir nustatė dvejų mėnesių terminą imtis būtinių priemonių, kad būtų vykdyta pagrįstoje nuomonėje pateiktus nurodymus.

9 Kadangi Ispanijos Karalystės atsakymas šiuo metu nuomonę Komisijos netenkina, ji pareiškė ieškinį. Komisija nurodė susiaurinti ieškinio dalyką: jis apima Ispanijos teisėje numatytą pareigą skirti Ispanijoje reziduojantį mokesčių atstovą tik tiek, kiek ši pareiga taikoma kitose valstybėse narėse steigtiems pensijų fondams, Ispanijoje siūlantiems profesinei pensijų schemas, ir draudimo bendrovėms, kurios Ispanijoje veikia naudodamosi laisve teikti paslaugas.

10 2012 m. kovo 15 d. pateiktu dokumentu Ispanijos Karalystė pateikė nepriimtinumą grįstą prieštaravimu dėl Komisijos ieškinio pagal jo pateikimo dieną galiojusios Teisingumo Teismo procedūros reglamento redakcijos 91 straipsnio 1 dalies pirmą pastraipį. 2012 m. spalio 2 d. Teisingumo Teismas nusprendė pagal minėto straipsnio 4 dalį prijungti šio prieštaravimo nagrinėjimą prie bylos nagrinėjimo iš esmės.

11 2012 m. gegužės 9 d. Teisingumo Teismo pirmininko nutartimi Prancūzijos Respublikai buvo leista šioje byloje palaikyti Ispanijos Karalystės reikalavimą.

Dėl ieškinio

Dėl priimtinumų

Šalių argumentai

12 Pateikdama nepriimtinumą grįstą prieštaravimu, Ispanijos Karalystė remiasi trimis argumentais. Pirma, ji tvirtina, kad ieškinio reikalavimuose pavartodama terminą „be kita ko“ Komisija ieškinio dalyką neapibrėžė tiksliai ir išsamiai. Antra, ši valstybė mano, kad grąsdama ieškinį Komisija klaidingai rėmėsi dviem Ispanijos teisės nuostatomis, būtent Nerezidentų pajamų mokesčio įstatymo 10 straipsniu ir Bendrojo mokesčio įstatymo 47 straipsniu. Ispanijos Karalystė

tvirtina, kad pirmoji nuostata visai nesusijusi su aplinkybomis, dėl kurių Komisija pareiškė ieškinį, o antroje tik išdėstyti Ispanijos mokesčių sistemos bendrieji principai ir nuostatos, visai neminint konkrečių atvejų, kai reikia skirti mokesčių atstovus. Trečia, Ispanijos Karalystė kritikuoja Komisiją dėl to, kad ši aiškiai nepaaiškino, ar valstybės narė apskritai negali reikalauti, kad nerezidentas skirtų tokį atstovų, ar esama tam tikrų pateisinamų šios taisyklės išimčių.

13 Komisija nesutinka su argumentais, kuriais Ispanijos Karalystė remiasi pateikdama nepriimtinumą grąstytam prieštaravimui.

Teisingumo Teismo vertinimas

14 Remiantis ieškinio pateikimo dieną galiojusios Teisingumo Teismo procedūros reglamento redakcijos 38 straipsnio 1 dalies c punktu ir su juo susijusia teismo praktika darytina išvada, kad kiekviename ieškinyje turi būti nurodytas ginčo dalykas ir pagrindas, kuriais remiamasi, santrauka, ir tai turi būti išdėstyta pakankamai aiškiai ir tiksliai, kad šalis atsakovas galėtų pasirengti gynybai, o Teisingumo Teismas – vykdyti jam pavestą kontrolę. Iš to išplaukia, kad esminis faktinis ir teisinis aplinkybų, kuriomis grindžiamas ieškinys, turi būti nuosekliai išdėstyti ir suprantamos iš paties ieškinio teksto ir kad jame pateikiamus reikalavimus reikia suformuluoti nedviprasmiškai, kad Teisingumo Teismas nepriimtų sprendimo *ultra petita* arba apskritai nespręstų dėl kaltinimo (žr. Sprendimo *Komisija / Ispanija*, C-360/11, EU:C:2013:17, 26 punktą ir jame nurodytą teismo praktiką).

15 Šiuo atveju Komisijos ieškinys atitinka reikalavimus.

16 Nepaisant ieškinio reikalavimuose pavartoto termino „be kita ko“, tiek iš reikalavimų, tiek iš pareiškime pateiktą kaltinimą visiškai aišku, kad Komisijos ieškinys apima Ispanijos teisėje numatytą pareigą skirti Ispanijoje reziduojantį mokesčių atstovų tik dviem konkrečiais atvejais: kai ši pareiga taikoma kitose valstybėse narėse steigtiems pensijų fondams, Ispanijoje siūlantiems profesinei pensijų schemas, ir kai ji taikoma draudimo bendrovėms, kurios Ispanijoje veikia naudodamosi laisve teikti paslaugas. Be to, iš valstybės narės atsakovo pateikto pareiškimo matyti, kad ieškinys suformuluotas pakankamai aiškiai ir tiksliai, nes ji savo gynybą sutelkė tuos du konkrečius atvejus.

17 Todėl pirmąjį argumentą, kuriuo Ispanijos Karalystė remiasi pateikdama nepriimtinumą grąstytam prieštaravimui, reikia atmesti.

18 Antra, kadangi ieškinys pateiktas tik dėl minėtų dviejų konkrečių pagrindų, negalima kaltinti Komisijos aiškiai nenurodžius, ar pagal Sąjungos teisę gali būti teisėta reikalauti, kad nerezidentas skirtų Ispanijoje reziduojantį mokesčių atstovų kitomis aplinkybomis. Todėl reikia atmesti ir trečią šios valstybės narės pateiktą argumentą.

19 Dėl antro Ispanijos Karalystės argumento, kuriuo ji remiasi pateikdama nepriimtinumą grąstytam prieštaravimui, reikia pažymėti, kad Komisija teisingai nurodo, jog savo pareiškime aiškiai apibrėžė ieškinio dalyką, todėl tai, kad kai kurios šios institucijos paminėtos nacionalinės teisės nuostatos yra nereikšmingos, nedarė šio ieškinio nepriimtino. Juo labiau kad nepriimtinumą grąstoto prieštaravimo pareiškime Ispanija patvirtina, jog dvi iš Komisijos ieškinyje minėtos nacionalinės teisės nuostatos, būtent Pensijų fondų ir schemų reglamentavimo įstatymo 46 straipsnio c punktas bei Privataus draudimo organizavimo ir priežiūros įstatymo 86 straipsnio 1 dalis, yra šiam ieškiniui reikšmingos.

20 Vadinas, Ispanijos Karalystės pareikštą nepriimtinumą grąstytam prieštaravimui reikia atmesti.

D?l esm?s

D?l SESV 56 straipsnio pažeidimo

– Šali? argumentai

21 Komisija pažymi, jog kitose valstyb?se nar?se ?steigt? pensij? fond?, Ispanijos Karalyst?je si?lan?i? profesini? pensij? schemas, ir draudimo ?moni?, kurios Ispanijoje veikia naudodamosi laisve teikti paslaugas, pareiga skirti šioje valstyb?je nar?je reziduojant? mokes?i? atstov?, yra laisv?s teikti paslaugas apribojimas. Tokia pareiga sudaro papildom? našt? tokiems pensij? fondams ir draudimo ?mon?ms. Taip pat ji sudaro laisv?s teikti paslaugas kli?t? kitose valstyb?se nar?se ?sik?rusiems asmenims ir ?mon?ms, norintiems pasi?lyti mokes?i? atstovo paslaugas Ispanijoje veiki? vykdančioms subjektams ar fiziniams asmenims.

22 Nei Ispanijos Karalyst?, nei Pranc?zijos Respublika, kaip ? byl? ?stojusioji šalis, negin?ija nagrin?jamos priemon?s ribojamojo pob?džio.

23 Ispanijos Karalyst? mano, kad reikalavimas skirti Ispanijoje reziduojant? mokes?i? atstov? yra pateisinamas b?tinybe užtikrinti veiksming? mokes?i? mok?jimo kontrol? ir kovoti su mokes?i? vengimu. Ji tvirtina, kad nagrin?jamos priemon?s neviršija to, kas b?tina šiems bendrojo intereso tikslams pasiekti.

24 Šiuo klausimu Ispanijos Karalyst? teigia, kad nerezident? mokes?i? mok?tojų atveju gerokai didesnis kontrol?s intensyvumas ir priemoni? kovoti su mokes?i? vengimu veiksmingumas užtikrinamas tada, kai yra tiesioginis kontaktinis asmuo, kaip antai mokes?i? atstovas. Ta?iau min?t? tiksl? negalima veiksmingai pasiekti, kai naudojamosi valstybi? nari? tarpusavio pagalba kei?iantis informacija ir vykdančiais reikalavimus, kaip tai numatyta 1977 m. gruodžio 19 d. Tarybos direktyvoje 77/799/EEB d?l valstybi? nari? kompetenting? institucij? tarpusavio pagalbos tiesioginio apmokestinimo ir draudimo ?mok? apmokestinimo srityje (OL L 336, p. 15; 2004 m. specialusis leidimas lietuvi? k., 9 sk., 1 t., p. 63), iš dalies pakeistoje 2006 m. lapkri?io 20 d. Tarybos direktyvoje 2006/98/EB, (OL L 363, p. 129, toliau – Direktyva 77/799) ir 2008 m. geguž?s 26 d. Tarybos direktyvoje 2008/55/EB d?l tarpusavio pagalbos vykdančiais reikalavimus, susijusius su tam tikromis rinkliavomis, muitais, mokes?iais ir kitomis priemon?mis (OL L 150, p. 28).

25 Valstyb? nar? atsakov? mano, jog šiomis direktyvomis ?diegtos sistemos neveiksmingum? patvirtina aplinkyb?, kad jos panaikintos vykdančiais administracinio bendradarbiavimo ir pagalbos vykdančiais reikalavimus instrument? reform?. Be to, ši valstyb? nar?, remdamasi pagrindžian?iais duomenimis, primena, kad tik nedidel? dalis reikalavim? ?vykdyta pagal 2011 m. pateikus aštuonis prašymus Jungtin?s Karalyst?s institucijoms ir pagal 2005–2009 m. pateikus prašymus kitoms valstyb?ms nar?ms.

26 Anot Ispanijos Karalyst?s, tam tikra Ispanijos mokes?i? administratoriaus prašyta informacija deklaracijos forma buvo bendro pob?džio ir skirta neb?tinai arba ne vien mokes?iui apskai?iuoti, tad šiose deklaracijose esanti informacija nepatenka ? Direktyvos 77/799 taikymo srit?. Tod?l veiksmingam mokes?i? taikymui b?tina iš anksto skirti asmen?, su kuriuo Ispanijos mokes?i? administratorius per ?vairias proced?ras gal?t? palaikyti ryš?.

27 D?l mokes?io, kuriuo apmokestinamos pagal profesini? pensij? schemas gaunamos pajamos, mok?jimo Ispanijos Karalyst? nurodo, kad, kiek tai susij? su kitose valstyb?se nar?se ?steigtais pensij? fondais, Ispanijoje si?lan?iais profesini? pensij? schemas, ir kitose valstyb?se nar?se ?steigtomis draudimo ?mon?mis, kurios Ispanijoje veikia naudodamosi laisve teikti paslaugas, mokes?i? atstovo teis? ar prievol? išskaityti mokes?io sum? ir avansu pervesti j? ?

valstybės biudžetą, numatytos atitinkamai Pensijų fondų ir schemų reglamentavimo 46 straipsnio c punkte ir Privataus draudimo organizavimo ir priežiūros 86 straipsnio 1 dalies a punkte, atspindi 2006 m. lapkričio 28 d. 2006/99/ES statymo 35/2006 99 straipsnio 2 dalyje numatytą prievolę atlikti išskaitą iš pajamų, gautų iš darbo. Nors pagal šią nuostatą Ispanijoje steigti pensijų fondus administruojantys subjektai patys išskaito šį mokestį, būtina, kad kitose valstybėse narėse steigti pensijų fondai ir draudimo įmonės skirti Ispanijoje reziduojantį mokestį atstovų, kad jis, be kita ko, išskaitytų minėtą mokestį, pateisina jo sumos apskaitavimo sudėtingumas. Jei tokia prievolė išskaityti mokestį ši Ispanijoje nereziduojanti subjektų atžvilgiu nebūtų numatyta, jos turėtų finansinį privalumą, palyginti su Ispanijoje steigtais subjektais, o tai pažeistų vienodo požiūrio principą ir sutrikdytų gerą vidaus rinkos veikimą.

28 Be to, Ispanijos Karalystė nurodo, kad jos atžvilgiu pradėjus šią procedūrą dėl šios pareigos nevykdymo, 2011 m. kovo 4 d. 2011/2/ES statymu Nr. 2/2011 dėl tvarios ekonomikos (*Ley 2/2011 de Economía Sostenible*, BOE, Nr. 55, 2011 m. kovo 5 d. p. 25033) ji panaikino Privataus draudimo organizavimo ir priežiūros 86 straipsnio 1 dalyje numatytą sąlygą, kad mokestį atstovas turi būti Ispanijos rezidentas, nors, šios valstybės narės teigimu, ši sąlyga buvo geriausia garantija, kad mokestinys prievolės bus veiksmingai vykdytos.

29 Palaikydama Ispanijos Karalystė Prancūzijos Respublika tvirtina, kad ginijamos teisės nuostatos pateisinamos būtinybe užtikrinti veiksmingą mokestio išieškojimą, o tai Teisingumo Teismas yra pripažinęs privalomuoju bendrojo intereso pagrindu. Šios nuostatos yra tinkamos tokiam tikslui pasiekti, nes supaprastina ir pagreitina apmokestinimą ir mokėtino mokestio išieškojimą. Kontroliuodamas mokestį atstovus Ispanijos mokestį administratorius gali užtikrinti priverstinį minėto mokestio išieškojimą. Be to, Teisingumo Teismas sprendimuose *FKP Scorpio Konzertproduktionen* (C-290/04, EU:C:2006:630) ir *X* (C-498/10, EU:C:2012:635) pripažino, kad mokestio prie šaltinio išskaitymo procedūra ir jai užtikrinančios atsakomybės normos yra teisėtos ir tinkamos priemonės siekiant garantuoti, kad asmens, steigto už apmokestinimo valstybės teritorijos ribų, pajamos bus apmokestintos.

30 Dėl ginijamose teisės nuostatose tvirtintos pareigos proporcingumo Prancūzijos Respublika nurodo, kad kitos galimybės nėra mažiau ribojančios, nei pareiga skirti Ispanijoje reziduojantį mokestį atstovų. Pirmiausia Ispanijoje nereziduojanti pensijų fondų ir draudimo bendrovių klientams, kurie yra šios valstybės rezidentai, pareiga patiemis išskaityti mokestį prie šaltinio sudarytų papildomą administracinę našą ir riziką atsakomybės srityje, dėl to užsienio paslaugų teikėjų paslaugos būtų mažiau patrauklios, nei teikiamos rezidentų.

31 Antra, iš Sprendimo *X* (EU:C:2012:635) 50 ir 51 punktų matyti, kad mokestio rinkimas iš paslaugų teikėjo nerezidentui jam būtų didelė našta, o tai gali atgrasyti jį teikti paslaugas atitinkamoje valstybėje narėje. Šiuo atžvilgiu minėto paslaugų teikėjo darbuotojų darbo krūvis dar padidėtų dėl to, kad jiems tektų vykdyti mokestines prievoles pagal kitos valstybės narės teisės aktus, todėl jie turėtų teikti mokestį deklaracijas užsienio kalba.

32 Anot Prancūzijos Respublikos, šis ieškinyš skiriasi nuo to, dėl kurio priimtas Sprendimas *Komisija / Belgija* (C-522/04, EU:C:2007:405). Tame sprendime atsižvelgdamas šis tris kumuliatyvias sąlygas Teisingumo Teismas nusprendė, kad pareiga skirti atitinkamoje valstybėje narėje reziduojantį mokesčių atstovą viršija tai, kas yra būtina užtikrinti nagrinėjamo metinio draudimo sutarčių mokesčių sumokėjimą. Teisingumo Teismas, be kita ko, pažymėjo, kad pagal Belgijos teisę apdraustasis asmeniškai turi mokėti minimalų mokestį, kai atitinkama sutartis pasirašyta su draudiku, kuris nėra sąsisteigęs Belgijoje. Tačiau šios sąlygos nėra šio ieškinio atveju, nes Ispanijos teisės aktuose numatyta, kad tik mokesčių atstovas, reziduojantis Ispanijoje, atsako už pensijų fondų nerezidentų ir draudimo įmonių, kurios Ispanijoje veikia naudodamosi laisve teikti paslaugas, mokėtinus mokesčius.

33 Komisija pripažįsta, kad tikslai, kuriais Ispanijos Karalystė pateisina pareigą ieškinyje nurodytais atvejais skirti Ispanijoje reziduojantį mokesčių atstovą, yra teisėti, tačiau nesutinka su šios valstybės narės ir Prancūzijos Respublikos argumentais, kad minimali pareiga yra būtina šiems tikslams pasiekti.

– Teisingumo Teismo vertinimas

34 Pirmiausia reikia konstatuoti, kad, kiek tai susiję su šio ieškinio dalyku, išdėstytu šio sprendimo 16 punkte, neginėjama, kad pagal bylai reikšmingus Ispanijos teisės aktus kitose valstybėse narėse steigti pensijų fondai, Ispanijos Karalystėje siūlantys profesinių pensijų schemas, ir draudimo įmonės, kurios Ispanijoje veikia naudodamosi laisve teikti paslaugas, privalo skirti Ispanijoje reziduojantį mokesčių atstovą.

35 Tačiau, kaip matyti iš šio sprendimo 12 punkto, Ispanijos Karalystė ginėja dviejų Ispanijos teisės nuostatų, kuriomis Komisija remiasi savo ieškinyje, reikšmingumą. Šiuo klausimu ši institucija pripažino, kad aplinkybės, kuriomis reikalaujama skirti atstovą pagal Nerezidentų pajamų mokesčių įstatymo 10 straipsnį, nepatenka į šio ieškinio dalyką. Dėl Bendrojo mokesčių įstatymo 47 straipsnio Komisija, tik pažymėdama, kad jame tvirtinta pagrindinė taisyklė, pagal kurią Ispanijoje nereziduojantys mokesčių mokėtojai pareigojami skirti šioje valstybėje narėje reziduojantį atstovą, nėrodo, jog šis straipsnis būtina iš dalies pakeisti arba panaikinti, kad būtų nutrauktas tariamas sąsipaigojimų nevykdymas.

36 Tokiomis aplinkybėmis nagrinėjant šį ieškinį galima atsižvelgti tik į Pensijų fondų ir schemų reglamentavimo įstatymo 46 straipsnio c punktą ir Privataus draudimo organizavimo ir priežiūros įstatymo 86 straipsnio 1 dalį, kuri reikšmingumą pripažino ir valstybės narės atsakovų.

37 Reikia pažymėti, kad pensijų fondų ir draudimo įmonių profesinių pensijų schemų srityje teikiamos paslaugos yra paslaugos, kaip jos suprantamos pagal SESV 57 straipsnį. Iš tiesų tokios paslaugos apima paslaugas, paprastai teikiamas už atlygą, kurio esminis bruožas yra tai, kad jis yra ekonominis atlygis už nagrinjamą paslaugą (pagal analogiją žr. Sprendimo *Komisija / Belgija*, C-296/12, EU:C:2014:24, 28 punktą).

38 Taip pat pažymėtina, kad bendrosios rinkos požiūriu ir siekiant sudaryti sąlygas gyvendinti jos tikslus pagal SESV 56 straipsnį draudžiama taikyti bet kurias nacionalinės teisės normas, dėl kurių teikti paslaugas, kaip tai suprantama pagal SESV 57 straipsnį, tarp valstybių narių tampa sudėtingiau nei tik vienoje valstybėje narėje (žr. Sprendimo *Komisija / Belgija*, EU:C:2014:24, 29 punktą ir jame nurodytą teismo praktiką).

39 Be to, pagal nusistovėjusią Teisingumo Teismo praktiką SESV 56 straipsnis draudžia, be kita ko, bet kokį nacionalinės teisės aktą, galintį uždrausti arba labiau riboti paslaugų teikimą, sąsisteigusio kitoje valstybėje narėje, kurioje jis teisėtai teikia analogiškas paslaugas, veiklą (šiuo

klausimu žr. Sprendimo *Komisija / Belgija*, EU:C:2007:405, 38 punkt? ir jame nurodyt? teismo praktik?).

40 Šiuo atveju Ispanijos Karalyst? negin?ijo, kad nagrin?jamos nacionalin?s teis?s nuostatos sudaro laisv?s teikti paslaugas apribojim?, iš esm?s pažeidžiant? SESV 56 straipsn?.

41 Kaip teisingai nurod? Komisija, pareiga skirti Ispanijoje reziduojant? mokes?i? atstov? gali lemti papildom? išlaid? kitose valstyb?se nar?se ?steigtiems pensij? fondams, Ispanijos Karalyst?je si?lantiems profesini? pensij? schemas, ir draudimo ?mon?ms, kurios Ispanijoje veikia naudodamosi laisve teikti paslaugas. D?l tokios pareigos šiems subjektams tampa sunkiau ir ne taip patrauklu teikti paslaugas Ispanijoje reziduojantiems asmenims nei tiems patiems asmenims panašias paslaugas teikiantiems tokios pareigos neturintiems Ispanijoje ?steigtiems subjektams. Be to, aplinkyb?, kad šis atstovas privalo reziduoti Ispanijoje, sudaro laisv?s teikti paslaugas kli?t? kitose valstyb?se nar?se ?sik?rusiems asmenims ir ?mon?ms, norintiems pasi?lyti mokes?i? atstovo paslaugas Ispanijoje veikl? vykdančioms subjektams ar fiziniams asmenims.

42 Iš nusistov?jusios Teisingumo Teismo praktikos matyti, kad nacionalin?s priemon?s, galin?ios apriboti galimyb? pasinaudoti ESV sutartimi užtikrintomis pagrindin?mis laisv?mis ar naudojim?si jomis padaryti mažiau patraukl?, gali b?ti leistinos, jeigu jomis siekiama bendrojo intereso tikslo, jos yra tinkamos šiam tikslui pasiekti ir neviršija to, kas reikalinga jam pasiekti (žr., be kita ko, Sprendimo *van Caster*, C?326/12, EU:C:2014:2269, 39 punkt? ir jame nurodyt? teismo praktik?).

43 Kai nacionalin?s valdžios institucijos priima nuo S?jungos teis?je ?tvirtinto principo nukrypstan?i? priemon?, kiekvienu konkre?iu atveju jos turi ?rodyti, kad min?ta s?lyga yra ?vykdyta. Kartu su pateisinamosiomis priežastimis, kuriomis valstyb? nar? gali remtis, turi b?ti pateiktas šios valstyb?s priimtos priemon?s tinkamumo ir proporcingumo ?vertinimas ir konkret?s jos argumentus galintys pagr?sti ?rodymai (žr. Sprendimo *Komisija / Belgija*, EU:C:2014:24, 33 punkt? ir jame nurodyt? teismo praktik?).

44 Šio sprendimo 41 punkte ?vardytus apribojimus Ispanijos Karalyst? teisina b?tinybe užtikrinti veiksming? mokes?i? mok?jimo kontrol? ir kovoti su mokes?i? vengimu.

45 Šiuo atžvilgiu Teisingumo Teismas kelis kartus yra nusprend?s, kad kova su mokes?i? vengimu ir mokes?i? mok?jimo kontrol?s veiksmingumu galima remtis pateisinant Sutarties garantuojam? pagrindini? laisvi? ?gyvendinimo apribojim? (žr. Sprendimo *Strojírny Prost?jov ir ACO Industries Tábor*, C?53/13 ir C?80/13, EU:C:2014:2011, 55 punkt? ir jame nurodyt? teismo praktik?).

46 Taip pat b?tinyb? užtikrinti veiksming? mokes?io išieškojim?, kuria remiasi Pranc?zijos Respublika, yra privalomasis bendrojo intereso pagrindas, kuriuo galima pateisinti laisv?s teikti paslaugas ribojim? (žr. Sprendimo X, EU:C:2012:635, 39 punkt?).

47 Šia prasme reikia konstatuoti, kad pareiga pateikti informacij?, išskaityti mok?tinas sumas ir jas pervesti ? valstyb?s biudžet?, kurias gin?ijamose teis?s nuostatose numatytas mokes?i? atstovas turi ?vykdyti už kitose valstyb?se nar?se ?steigtus pensij? fondus ir draudimo ?mones, yra tinkama priemon? užtikrinti mok?tino pajam?, mokam? pagal profesini? pensij? schemas, mokes?io išieškojim?.

48 Kiek tai susiję su klausimu, ar minėtose teisės nuostatos viršija tai, kas būtina šiems tikslams pasiekti, Ispanijos Karalystę, palaikoma Prancūzijos Respublikos, pateikia kelis argumentus, pagrįstus tose pačiose nuostatose numatytiems mokesčių atstovams tenkančiomis pareigomis ir atsakomybe.

49 Pirma, dėl informacijos, susijusios su mokesčių ir jo išieškojimu, gavimo siekiant veiksmingai kontroliuoti mokesčių mokėjimą ir kovoti su mokesčių vengimu reikia priminti, kad Direktyvos 77/799 1 straipsnio 1 dalyje numatytas valstybių narių institucijų keitimasis visa informacija, kuri gali padėti joms teisingai apskaičiuoti, be kita ko, pajamų mokesčius (pagal analogiją žr. Sprendimo *Komisija / Belgija*, EU:C:2007:405, 52 punktą).

50 Dėl pajamų mokesčių išieškojimo Teisingumo Teismas jau yra nusprendęs, kad Sąjungos lygiu egzistuojančių valstybių narių institucijų bendradarbiavimo mechanizmas, kaip antai numatytą Direktyvoje 2008/55, pakanka, kad atitinkama valstybė narė galėtų išieškoti mokėtiną mokestį kitoje valstybėje narėje (šiuo klausimu žr. Sprendimo *Komisija / Ispanija*, C-269/09, EU:C:2012:439, 68 punktą ir jame nurodytą teismo praktiką).

51 Negalima atsižvelgti į Ispanijos Karalystės pateiktus argumentus ir duomenis, kuriais ji siekia parodyti, kad direktyvomis 77/799 ir 2008/55 sukurti mechanizmai neveiksmingi, todėl, siekiant užtikrinti informacijos perdavimą ir mokėtino mokesčio išieškojimą, būtina skirti mokesčių atstovą. Aplinkybės, kad minėtose direktyvos panaikintos ir pakeistos naujomis direktyvomis, savaime neįrodo, kad jomis sukurti mechanizmai nebuvo veiksmingi, siekiant gauti informacijos ir išieškoti sumas, mokėtinas kaip pajamų iš kitose valstybėse narėse steigtą subjektą administruojamą profesinių pensijų schemą mokestį. Neginėjama, kad prie atsiliepimo į ieškinį pridėti statistiniai duomenys, atspindintys vykdytą reikalavimą dalį, nesusiję su prašymais išieškoti šios srities mokesčius. Kaip per posėdį pažymėjo Komisija, šie statistiniai duomenys rodomųjų vertę dar labiau sumažina tai, kad iš jų neaišku, ar nepatenkinti prašymai buvo tinkamai pateikti arba ar jie vėliau nebuvo atsiimti. Todėl minėti statistiniai duomenys nėra reikšmingas ir tikslus rodymas, kuriuo būtų galima grįsti šiuo atveju Ispanijos Karalystės pateiktus argumentus.

52 Antra, Ispanijos Karalystė nurodo mokesčių atstovams pagal ginčijamus nacionalinės teisės aktus tenkančias pareigas, susijusias su informacijos, kuri, anot jos, nepatenka į Direktyvos 77/799 taikymo sritį, perdavimu ir mokėtiną mokesčio sumą išskaitymu bei pervedimu avansu į valstybės biudžetą.

53 Šiuo klausimu pirmiausia reikia priminti, kad, kitaip, nei savo pareiškime teigia ši valstybė, Komisijos ieškinyje minima ne tiesiog pareiga išskaityti, o pareiga skirti mokesčių atstovą, kad jis, be kita ko, šie išskaitę atliktų. Taigi ši institucija nereikalauja panaikinti pajamų iš kitose valstybėse narėse steigtą subjektą administruojamą profesinių pensijų schemą mokesčio išskaitymo procedūros. Šiam ieškiniui neturi reikšmės ir tai, kad Teisingumo Teismas Sprendime X (EU:C:2012:635) pripažino, jog mokesčio prie šaltinio išskaitos procedūra yra teisėta ir tinkama priemonė siekiant užtikrinti, kad mokėtinas mokestis bus veiksmingai išieškotas.

54 Dėl šio sprendimo 52 punkte minėtų pareigų reikia priminti, kad Teisingumo Teismas Sprendimo *Komisija / Belgija* (EU:C:2007:405) 53–55 punktuose nusprendė, jog, kiek tai susiję su metinio draudimo sutarčių, pasirašytų su draudiku, kuris nėra steigėjas Belgijoje, mokesčio mokėjimu, faktas, kad pagal nacionalinę teisę apdraustasis asmeniškai turi mokėti šį mokestį, reiškia, jog šioje teisėje yra tinkamą pasiekti tikslą – užtikrinti šio mokesčio sumokėjimą – priemonę, kurios kelia mažesnį grėsmę laisvam paslaugų teikimui, nei pareiga skirti Belgijoje reziduojantį atsakingą atstovą.

55 Nors iš šioje byloje Teisingumo Teismui pateiktų pareiškimų nematyti, kad rezidentas,

gaunantis išmokas iš Ispanijoje nereziduojančių subjektų administruojamų profesinių pensijų schemų, toje valstybėje narėje turi asmeniškai sumokėti mokestį nuo šių išmokų, vis tiek, kitaip, nei tvirtina Ispanijos Karalystės, palaikoma Prancūzijos Respublikos, tame sprendime suformuluotus principus galima taikyti ir šioje byloje.

56 Ispanijos Karalystė nepateikė šio sprendimo 43 punkte primintus reikalavimus atitinkančių rodymų, kad ginčijamomis aplinkybomis pareigoti teikti informaciją ir išskaityti mokestį bei avansu pervesti jį biudžetui nebuvo galima vykdyti priemonėmis, kurios kelia mažesnę grėsmę SESV 56 straipsniui, nei pareiga skirti Ispanijoje reziduojantiems mokestį atstovams. Konkrečiai kalbant, valstybės narė atsakovė nepateikė argumentų, kuriais galėtų paneigti Komisijos tvirtinimą, kad, kaip ir Ispanijoje steigti pensijų fondai ir draudimo monės, šias pareigas gali vykdyti patys šioje valstybėje nereziduojantys pensijų fondai ir draudimo monės; taip šiems nerezidentams subjektams nereikėtų patirti Ispanijoje reziduojantiems mokestį atstovui skirti bėtinai išlaidų.

57 Kiek tai susiję su šiuo atžvilgiu pateiktu argumentu, pagrįstu Sprendimo X (EU:C:2012:635) 50 punktu, pagal kurį pareiga išskaityti mokestį būtų didelė našta Ispanijoje nereziduojantiems pensijų fondams ir draudimo monėms, o tai gali atgrasyti juos teikti paslaugas Ispanijoje, žinoma, negalima paneigti, kad tam tikrais atvejais išlaidos, kurių šie subjektai patirtų, jei patys vykdytų tas užduotis, kurias privalo patikti savo mokestį atstovui, gali prilygti išlaidoms šiam atstovui skirti arba jas pranokti.

58 Vis dėlto, kaip nurodo Komisija, nacionalinės teisės aktai, pagal kuriuos kitose valstybėse narėse steigtiems pensijų fondams, Ispanijos Karalystėje siūlantiesiems profesinių pensijų schemas, ir draudimo monėms, kurios veikia Ispanijoje naudodamosi laisve teikti paslaugas, leidžiama pasirinkti tai, kas jiems atrodo ekonominiu požiūriu naudingiau, – skirti mokestį atstovams ar patiems vykdyti minėtas užduotis, – keltų mažesnę grėsmę laisvam paslaugų teikimui, nei ginčijamuose nacionalinės teisės aktuose tvirtintas bendras reikalavimas skirti tokiam atstovui (pagal analogiją žr. Sprendimo *Komisija / Portugalija*, C-267/09, EU:C:2011:273, 47 punktą ir Sprendimo *National Grid Indus*, C-371/10, EU:C:2011:785, 69–73 punktus).

59 Be to, kalbant apie nagrinėjamo mokestį atstovo rezidavimo Ispanijoje sąlygos pateisinimą, Ispanijos Karalystė tik konstatuoja, jog ši sąlyga panaikinta 2011 m. iš dalies pakeitus Privataus draudimo organizavimo ir priežiūros statymo 86 straipsnio 1 dalį ir jog ta sąlyga buvo geriausia garantija, kad mokestinys prievolės bus veiksmingai vykdytos.

60 Šiuo klausimu reikia priminti, kad sąpareigojimų nevykdymas turi būti vertinamas atsižvelgiant į valstybės narės padėtį pagrįstoje nuomonėje nustatyto termino pabaigoje ir kad Teisingumo Teismas negali atsižvelgti į vėliau padarytus pakeitimus (žr. Sprendimo *Komisija / Belgija*, C-421/12, EU:C:2014:2064, 45 punktą ir jame nurodytą teismo praktiką).

61 Be to, paprastas teiginys, jog rezidavimo vietos sąlyga yra geriausia garantija, kad mokestį atstovui tenkančios mokestinys prievolės bus veiksmingai vykdytos, neturi reikšmės. Žinoma, valstybės narės mokestį administratoriui kontroliuoti tokiam atstovui gali būti sunkiau, jeigu jis yra kitoje valstybėje narėje. Tačiau iš Teisingumo Teismo praktikos matyti, kad vien administraciniais sunkumais negalima pateisinti Sąjungos teise garantuojamos pagrindinės laisvės apribojimo (šiuo klausimu žr. Sprendimo *Komisija / Prancūzija*, C-334/02, EU:C:2004:129, 29 punktą; Sprendimo *Papillon*, C-418/07, EU:C:2008:659, 54 punktą ir Sprendimo *van Caster*, EU:C:2014:2269, 56 punktą).

62 Vadinas, nagrinėjamos teisės nuostatos viršija tai, kad būtina, siekiant šio sprendimo 44 ir 46 punktuose nurodytą tikslą.

63 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, reikia konstatuoti, kad priėjusi ir palikusi galioti nuostatas,

esančias Pensijų fondų ir schemų reglamentavimo 46 straipsnio c punkte ir Privataus draudimo organizavimo ir priežiūros 86 straipsnio 1 dalyje, pagal kurias kitose valstybėse narėse steigti pensijų fondai, siūlantys profesiniams pensijų schemas Ispanijos Karalystėje, ir draudimo bendrovių, kurios toje valstybėje narėje veikia naudodamosi laisvė teikti paslaugas, privalo skirti šioje valstybėje narėje reziduojantį mokesčių atstovą, Ispanijos Karalystėje vykdomąsipareigojimą pagal SESV 56 straipsnį.

Dėl EEE susitarimo 36 straipsnio pažeidimo

– Šalių argumentai

64 Ispanijos Karalystė, palaikoma Prancūzijos Respublikos, tvirtina, jog pagrindinis Komisijos nurodytas motyvas pripažinti, kad nagrinėjamos Ispanijos teisės nuostatos neproporcingos, yra valstybių narių tarpusavio pagalbos mokesčių srityje mechanizmai pagal direktyvas 77/799 ir 2008/55. Jos tvirtina, kad tarp valstybių narių ir trečiosios valstybės kompetentingų institucijų nėra tokio bendradarbiavimo, kuris šiose direktyvose nustatytas tarp valstybių narių kompetentingų institucijų, jei ši trečioji valstybė nepriima jokių tarpusavio pagalbos sipareigojimų. Nesant tokio sipareigojimo, reikėtų pripažinti, kad pareiga skirti mokesčių atstovą neviršija to, kas būtina veiksmingam mokėtino mokesčio išieškojimui užtikrinti.

65 Komisija pritaria, kad, kiek tai susiję su Europos ekonomine erdve, ir, nesant dvišalų tarpusavio pagalbos mokesčių srityje sutarties su Islandijos Respublika, Lichtenšteino Kunigaikštyste ir Norvegijos Karalyste, pareigą skirti mokesčių atstovą galima pateisinti su sąlyga, kad neviršijama tai, kas būtina užtikrinti mokesčių mokėjimo kontrolės veiksmingumą ir siekiant kovoti su mokesčių vengimu.

– Teisingumo Teismo vertinimas

66 Reikia pažymėti, kad EEE susitarimo 36 straipsnis yra analogiškas SESV 56 straipsniui. Todėl būtina pripažinti, kad šio sprendimo 40 punkte konstatuotas laisvės teikti paslaugas apribojimas iš esmės pažeidžia ir minėtą 36 straipsnį.

67 Reikia konstatuoti, kad, kaip matyti iš šio sprendimo 49–61 punktų, šis apribojimas SESV 56 straipsnio atžvilgiu galima laikyti pateisinamą, tik kai jis būtinas siekiant užtikrinti veiksmingą mokesčių mokėjimo kontrolę, kovoje su mokesčių vengimu arba siekiant užtikrinti veiksmingą mokesčio išieškojimą, jeigu jis neviršija to, kas būtina šiems tikslams pasiekti. Ši išvada pagrįsta prielaida, kad Sąjungos lygiu egzistuoja valstybių narių institucijų bendradarbiavimo mechanizmai, kurių pakanka, kad nagrinėjamu atveju Ispanijos Karalystė galėtų pasiekti minėtus tikslus.

68 Vis dėlto tarp valstybių narių ir trečiosios valstybės kompetentingų institucijų nėra tokio bendradarbiavimo, kuris direktyvose 77/799 ir 2008/55 nustatytas tarp valstybių narių kompetentingų institucijų, jei ši trečioji valstybė nepriima jokių tarpusavio pagalbos sipareigojimų (žr. Sprendimo *Komisija / Ispanija*, EU:C:2012:439, 96 punktą).

69 Šiuo klausimu Ispanijos Karalystė aiškiai nurodo, kad nesudarų jokios pasikeitimo informacija sutarties su Lichtenšteino Kunigaikštyste. Kadangi pati Komisija netvirtino, jog esama dvišalių tarpusavio pagalbos mokesčių srityje sutarčių tarp valstybės narės atsakovės ir EEE susitarimo šalies, kurios nėra Sąjungos narės, ji neįrodė esant veiksmingus keitimosi informacija ir bendradarbiavimo mechanizmus, kurių užtektų, kad Ispanijos Karalystė galėtų gauti su mokėtinais mokesčiais susijusią informaciją ir juos išieškoti (pagal analogiją žr. Sprendimo *Komisija / Portugalija*, EU:C:2011:273, 56 punktą ir Sprendimo *Komisija / Ispanija*, EU:C:2012:439, EU:C:2012:439, 98 punktą).

70 Šiomis aplinkybomis negalima pripažinti, kad parodyta, jog pareiga skirti Ispanijoje reziduojantį mokesčių atstovą viršija tai, kas būtina, siekiant užtikrinti veiksmingą mokesčių mokėjimo kontrolę ir kovą su mokesčių vengimu.

71 Vadinasi, reikia atmesti Komisijos ieškinį tiek, kiek jame reikalaujama pripažinti, kad Ispanijos Karalystė nevykdėsipareigojimų pagal EEE susitarimo 36 straipsnį.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

72 Pagal Procedūros reglamento 138 straipsnio 3 dalį, jeigu kiekvienos šalies dalis reikalavimų patenkinama, o dalis atmestama, kiekviena šalis padengia savo bylinėjimosi išlaidas. Kadangi tiek Komisijos, tiek Ispanijos Karalystės dalis reikalavimų buvo patenkinta, o dalis atmesta, kiekviena šalis padengia savo bylinėjimosi išlaidas.

73 Pagal to paties reglamento 140 straipsnio 1 dalį, kurioje nustatyta, kad bylą stojusios valstybės narės padengia savo bylinėjimosi išlaidas, Prancūzijos Respublika padengia savo bylinėjimosi išlaidas.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (penktoji kolegija) nusprendžia:

- 1. Priimusi ir palikusi galioti nuostatas, esančias 2002 m. lapkričio 29 d. Karaliaus įstatyminio dekreto Nr. 1/2002, kuriuo patvirtinama įstatymo dėl pensijų fondų ir schemų reglamentavimo nauja redakcija (*Real Decreto Legislativo 1/2002, por el que se aprueba el texto refundido de la Ley de Regulación de los Planes y Fondos de Pensiones*), 46 straipsnio c punkte ir 2004 m. spalio 29 d. Karaliaus įstatyminio dekreto Nr. 6/2004, kuriuo patvirtinama įstatymo dėl privataus draudimo organizavimo ir priežiūros nauja redakcija (*Real Decreto Legislativo 6/2004, por el que se aprueba el texto refundido de la Ley de ordenación y supervisión de los seguros privados*), 86 straipsnio 1 dalyje, pagal kurias kitose valstybėse narėse steigti pensijų fondai, siūlantys profesinių pensijų schemas Ispanijos Karalystėje, ir draudimo bendrovės, kurios Ispanijoje veikia naudodamosi laisve teikti paslaugas, privalo skirti Ispanijoje reziduojantį mokesčių atstovą, Ispanijos Karalystė nevykdėsipareigojimų pagal SESV 56 straipsnį.**
- 2. Atmesti likusį ieškinio dalį.**
- 3. Europos Komisija, Ispanijos Karalystė ir Prancūzijos Respublika padengia savo bylinėjimosi išlaidas.**

Parašai.

* Proceso kalba: ispanų.